

РЕШЕНИЕ

№ 3947

гр. София, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1442** по описа за **2022** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] против Решение № 1282 от 13.12.2021 г., постановено по НАХД № 13990/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 116 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 2118/17.09.2021 г., издадено от председателя на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ (ДА „Д.“).

В жалбата се поддържа, че решението на СРС е неправилно и необосновано. Твърди се, че районният съд не е обсъдил и преценил правилно и в пълнота доказателствения материал по делото, в резултат на което е достигнал до неправилни изводи и не е съобразил правилно относимите правни норми. Поддържа се, като са изложени подробни доводи, че АУАН бил съставен след изтичане на тримесечния срок от откриване на нарушителя и че неправилно съдът е приел за неприложима разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Иска се отмяна на съдебното решение и на процесното наказателно постановление. Претендират се разноски. В съдебно заседание касаторът не е представляван.

Ответникът – ДА „Д.“, чрез юрк. Д., в писмен отговор на касационната жалба и в съдебно заседание оспорва жалбата и излага доводи за нейната неоснователност.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящия касационен състав, след съвещание, намира следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срок, срещу акт, подлежащ на касационно оспорване, поради което е процесуално допустима. По същество е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

С процесното НП на [фирма] е наложена на основание чл. 60, ал. 2 от Закона за запасите от нефт и нефтопродукти (ЗЗНН) имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 4, ал. 2 от ЗЗНН – за това, че не е подало в срок, а именно до 15 февруари 2021г. справка – декларация за извършените на територията на страната дейности по внос и/или В. на енергийни продукти по Приложение А, глава 3.4 от Регламент 1099/2008г. и на тежки горива, а е сторило това на 01.03.2021г. Нарушението е констатирано след извършена проверка по документи въз основа на Заповед № РД-10-126/14.05.2021 г. на председателя на ДА „Д.“, за която е съставен Констативен протокол № 1590/14.05.2021 г.

На дружеството е съставен АУАН № 2118 /27.05.2021г., въз основа на който е издадено процесното НП № 2118/17.07.2021г.

За да потвърди НП, СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в сроковете по чл.34 от ЗАНН, съдържат необходимите реквизити, описанието на нарушението съответства на дадената му правна квалификация, а в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Формирал е извод, че законосъобразно е ангажирана отговорността на дружеството, тъй като извършването на нарушението е установено по безспорен начин и санкцията е правилно определена, като не са налице основания за прилагане на чл.28 от ЗАНН.

Тези изводи се споделят и от настоящата инстанция.

Районният съд е обсъдил наведените пред него доводи за незаконосъобразност на НП, конкретно относно съставянето на АУАН, връчването на констативния протокол и спазването на срока по чл.34, ал.1 ЗАНН. Съдът аргументирано е приел възраженията на дружеството за неоснователни по съображения, които настоящият състав изцяло възприема, поради което не намира за нужно да преповтаря.

Касационните доводи се покриват с релевираните пред първоинстанционния съд възражения за неспазване на тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН за съставяне на АУАН и по същество са неоснователни, както обосновано е приел районният съд.

Не се споделят доводите на касатора във връзка с началния момент на откриване на нарушителя, който въпрос е от значение за преценката относно спазването на тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Видно от мотивите към Тълкувателно решение № 4 от 29.03.2021 г. по т. д. № 3/2019 г., ОСС на ВАС I и II колегия, административнонаказателното преследване се изключва по давност, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя, а не от момента, в който е съществувала възможност той да бъде открит, или пък от момента, в който горестоящ в йерархията на администрацията орган е счел, че е налице осъществено нарушение от точно определен нарушител. Застъпено е разбирането, че по смисъла на чл. 34, ал. 1 ЗАНН откриване на нарушителя значи установяване и индивидуализиране на физическото, респ. на

юридическото лице, което е отговорно за противоправното деяние, осъществяващо състав на административно нарушение, а не съществуването на възможност това да бъде сторено. В случая нарушението е станало известно че проверяващите органи на 14.05.2019г., когато е извършена проверката, при която контролните органи са установили, че касаторът е осъществил В. на продукти от посочените в чл. 4, ал. 2 ЗЗНН. Именно това е първата дата, на която в ДА „Д.“ е била налична необходимата информация за индивидуализация на нарушението. Ето защо, доколкото АУАН е съставен на 27.05.2021 г., същият е издаден в рамките на 3-месечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН.

Неоснователно е и възражението за неправилна преценка на районния съд за липса на маловажност на извършеното нарушение. Няма никакво основание да се смята, че разглежданият случай на административно нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност от другите нарушения от същия вид. Закъснението в подаването на декларацията не е пренебрежимо малко, а касаторът не се явява задължено за подаване на декларацията за пръв път лице, освен това не се сочи и не се доказва никаква извинителна причина за къснението в подаването на декларацията. С оглед на това няма основание да се приеме, че конкретното деяние се отличава от обичайните, типичните случаи на този вид нарушения, което да обосновава неговата по-ниска степен на обществена опасност и да позволява квалифицирането му като маловажен случай.

Предвид изложеното, касационната инстанция приема, че не са налице касационни основания за отмяна на решението на СРС и същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноси, в полза на ДА „Д.“ следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационна инстанция в размер на 80 лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, XIV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1282 от 13.12.2021 г., постановено от Софийския районен съд, НО, 116 състав, по НАХД № 13990/2021 г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ сума в размер на 80 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: